

i en krig i Irak og dermed øget ustabiliteten i verden og utrygheden i Danmark; en regering, der har ført Danmark ud i Muhammedkrisen, den største udenrigspolitiske krise siden anden verdenskrig, og dermed øget ustabiliteten og utrygheden, både i Danmark og i verden; en regering, der øger den økonomiske og sociale ulighed, både i Danmark og i verden; en regering, der har bremset udviklingen af vedvarende energi, økologi og miljøvenlig teknologi.

Men regeringen vil ikke tage ansvaret. Vi har en uansvarlig regering, der benægter fakta eller giver alle andre skylden.

Regeringen har nu siddet ved magten i snart 5 år. Vi har set billederne af konsekvenserne af denne regerings politik: civile, der bliver dræbt i Irak; fanger, der udsættes for tortur og mishandling af Danmarks allierede, USA; børn, der har opholdt sig i danske asyllejre i årevis og ikke har udsigt til at komme derfra; torturofre, der ikke må blive danske statsborgere, fordi de ikke kan lære at sige rødgrød med fløde; børn på 12 år, der visiteres af politiet på Christiania; ofre for menneskehandel, der sendes ud af landet uden hjælp, og uden at politiet bruger ressourcer på at fange bagmændene; gamle på plejehjem, der må ligge med en våd ble i mange timer; familier på kontanthjælp, der ikke har råd til tøj til deres børn; fordærvede fødevarer, som folk bliver syge af. Men regeringen siger, at det ikke er dens ansvar.

Kl. 19.05

Flere og flere vil ikke høre på regeringens påstand om, at det er andres skyld, så der er grund til at glæde sig, når man ser og hører de mange protester over hele landet mod regeringens politik.

Der er grund til at glæde sig over, at Muhammedkrisen forløb fredeligt i Danmark. Situationen for de 12 tegnere og deres familier, der må leve under jorden, er frygtelig, men vi har haft en demokratisk debat i Danmark uden de voldelige optøjer, som vi så i andre lande.

De 11 ambassadører, der ønskede et møde med statsministeren, skrev, at de ville diskutere fire ting: Louise Frevert, kulturministerens udtalelser, Radio Holger og Jyllands-Postens tegnninger. Statsministeren afviste fuldstændig en debat, og det viste sig, at Danmarks politik ikke kun har betydning i Danmark, men for hele verden, og det udløste en debat også i andre lande om bl.a. følgerne af terrorlovgivningen. Forhåbentlig vil krisen udløse ny eftertænsksomhed, dialog og på længere sigt en ny politik.

»Drop tudefjæset – vi har råd!« Det var overskriften på Enhedslistens finanslovudspil i dette folketingsår. Vi har vist, at der er råd til at skabe et velfærdssamfund, der bygger på rettigheder til alle. Vi kan skabe et samfund med masser af vækst i velfærd, men på et bæredygtigt grundlag, hvor vi i løbet af en kort årrække halverer vores energiforbrug og samtidig omstiller energien fra kul, gas og olie til vind, sol og bølger.

Vi kan omstille hele landbruget til økologisk produktion. Ud over at være godt for miljøet vil det også være godt for sundheden og for fremtidens eksportmuligheder.

Vi kan skabe muligheder for, at man kan bo og arbejde over hele landet med kort transporttid, i stedet for at man skal bruge flere timer på at transportere sig frem og tilbage.

Vi kan skabe et godt arbejdsmiljø, så man kan holde til et helt arbejdsliv og stadig have kræfter til at løfte sit barnebarn, når man går på pension. Og vi kan øge ulandsbistanden og støtten til demokratiske bevægelser i andre lande.

For få år siden blev vi afvist som fantaster, når vi sagde: Vi har råd til velfærd. Derfor er der god grund til at glæde sig over, at vores budskab faktisk er blevet forstået over det ganske land. Flere og flere afviser regeringens påstand om, at der ikke er råd til velfærd, og kræver, at der bliver brugt penge på velfærd. Ude i kommunerne, også i dem, der er styret af regeringspartierne egne borgmestre, råber man vagt i gevær og siger, at man ikke kan levere den velfærd, som borgerne har krav på, med de stramme budgetter, som regeringen dikterer. De urimelig stramme budgetter koster nemlig dyrt.

Kvaliteten af skolerne, plejehjemmene, hjemmehjælpen, børnehaverne og specialundervisningen falder og falder, og folk spørger sig selv: Hvorfor griber regeringen ikke ind og sørger for, at kommunerne har de penge, der skal til? Milliarderne fosser jo ind i statskassen, og det private forbrug vokser og vokser. Også mange borgerlige kræver nu, at væksten i det offentlige forbrug skal følge væksten i privatforbruget.

Det er igen blevet dokumenteret, at stress, jag og rekordmange sygedage er hverdag inden for plejesektoren. I sidste uge kunne vi læse, at pædagogerne deler denne skæbne. Tidligere har også socialrådgiverne råbt vagt i gevær. Hver gang fralægger regeringen sig ansvaret, skyder skylden på de ansatte, på kommunerne, på embedsmændene, på alle andre end lige regeringen selv. Og de ansatte spørger: Hvorfor kan regeringen ikke se, at det offentlige taber penge, når